

Istentisztelet Réde, 2021. február 21. Igehirdető: dr. Barta Zsolt

Ének: 180 A töredelmes szívet

Imádság:

Ha a bűnöket számon tartod, Uram:
Uram, kicsoda maradhat meg?!
Hiszen te nálad van a bocsánat,
hogyan féljenek téged!
Várom az Urat, várja az én lelkem,
és bízom az ő ígéletében.
Várja lelkem az Urat,
jobban, mint az örök a reggelt,
az örök a reggelt. (Zsolt 130,3-6)

Mindenható Istenünk! Megváltónk!
Gyengeségünk, gyávaságunk és csüggedésünk miatt
nem mondtuk el, nem adtuk tovább, nem hirdettük
a megbocsátás és a reménység evangéliumát.
Újíts meg Szentlelked által
hogyan engedelmeskedve parancsodnak,
hirdessük szereteted dicsőséges győzelmét;
a Mi Urunk Jézus Krisztus által,
ki él és uralkodik Veled és a Szentlélekkel,
egy Isten, most és mindörökké. Ámen

Lekció: Mózes első könyve 9. rész 8-17 vers

Textus: Márk evangéliuma 1. rész 9-15 vers

Keresztyén Testvéreim!

Próbatétel és bűnre csábítás – ezt a két elétérő dolgot jelenti egyszerre a bibliai görög szó, amelyet megkísértésnek szoktunk fordítani. A kettő nem ugyanaz. Amikor bűnre csábítanak valakit, abból kevés jó származhat. Amikor az iszákos kezébe egy üveg vodkát adnak, amikor az erőszakos embert haragra hergelik, amikor a tolvaj előtt nyitva hagyják a széfet – ez a bűnre csábítás, ebben nincs semmi jó. A másik a próbatétel. Próbára teszik a katonát mielőtt harcba küldik. Megpróbálják a gyerekek tudását, mielőtt megírják a felvételi vizsgájukat. Egy szerencsétlenség próbára teszi a barátságot. A próbatételben inkább a pozitív lehetőséget látjuk. Jézus megkísértésének történetében és sok más bibliai történetben a kísértés szó mégis mind a kettőt jelenti. Amit kísértésnek mondunk egyszerre hordozza magában a bűnbeesés és a megerősödés esélyét. Nehéz megmondani, melyiket. Egyszerre hozhatja el a holnapi nap a bukást és a győzelmet. Ezt fejezik ki a Szentírás a kísértés szóval.

Márk evangélista egy másik szokatlan társítást, eltérő elemek összekapcsolását is elvégezte: együtt mondta el Jézus megkeresztelésének és Jézus megkísértésének történetét. Szorosan egymás után, mintha ugyanarról a dologról lenne szó. Pedig mondhatnánk, hogy Jézus megkeresztelése az ellentéte Jézus megkísértésének. Amott Istennel volt dolga, imitt az

ördöggel. Isten saját Fiának mondta, megerősítette; a Sátán bukását akarta. Teljesen más. Márk kulcsszavak finom láncolatával mégis összeszótta a két eseményt. A keresztelő után azonnal kiragadta őt a Lélek a pusztába, a megkísértés helyére. Nem az ördög rabolta el Jézust, nem az ördög térítette őt el. Azon Lélek vitte ki őt a pusztába az ördög elé, amely Lélek az égből galamb formájában alászállt.

A legfontosabb összefüggés a két történet között mégis az, hogy Jézus nem tesz semmit. A keresztelő napján odament Jánoshoz: Keresztelő János megkeresztelte, a Lélek rászállt és az Atya Fiának mondta őt. A megkísértés helyére a Lélek vitte el őt, a Sátán kísértette és angyalok szolgáltak neki. Márk nem mond semmit arról, hogy mit tett Jézus. Lukács leírja, hogy a keresztelés közben Jézus imádkozott. Máté leírja, miről beszélt János és Jézus. Márk azonban csak annyit mond: eljött Jézus Názáretből, és megkeresztelte őt János. Máté és Lukács elmondja, hogy Jézus nem evett és nem ivott, elmeséli miként felelt a Megváltó a kísértő szavaira. Márk azonban nem mond semmit, csupán annyit, hogy Jézus ott volt. Nem azt állítom, hogy Jézus nem tett semmit a negyven nap kísértés alatt. De azt állítom, hogy Márk nem erre helyezi a hangsúlyt, nem a tettekre, nem a beszédre, nem az aktivitásra. Márk azt mondja el, hogy Jézus elfogadta a keresztelőt és elszenvetve a kísértést. Jelen volt ezekben. Szelíden, csendesesen élte meg mind a keresztelő örömteli és emelkedett pillanatát, mind a Sátán kísértését.

Jézus csendes hallgatása megtanítja nekünk a kísértés, a próbatétel alapvonását, amely egyben a böjti időszak kincse is: elfogadjuk azt, ahová Isten visz minket. Az örömök, a szép élmények idején nem válunk harsánnyá, elbizakodottá. A kétségek, a vad támadások idején nem csüggedünk el. A kísértés és a mennyei öröm napja egyaránt Istentől jött, a pusztába és a Jordán vizéhez egyaránt a Lélek visz el minket. Alakulhatnak úgy életünk körülményei, hogy nem mi irányítunk, nem mi hozunk döntéseket. Máskor önként dönthetünk úgy, hogy lemondunk az erőről, átengedjük az irányítást. Ebben a böjti időszakban tanuljuk meg a csend és a várakozás útját! Gyakoroljuk az elcsendesedést, a háttérbe vonulás gesztusait mind Isten előtt, mind a szeretteink előtt! Engedjük el az irányítást, és engedjük, hogy a Lélek olyan helyekre vigyen, amelyeket nem szeretünk, olyan nappalokat adjon, amelyeknek nem látjuk értelmét, és olyan éjszakákat hozzon el, amelyeken imádkozunk! Nem lustaság ez, hanem annak átélése, hogy nem mi tartjuk meg életünket, nem a nyüzsgésünk, aggodásunk, szervezkedésünk ad életet, hanem Isten, aki sajátos módon teszi ezt. Engedjük, hogy hallgatásunk által Isten megszólaljon! A böjt nem csak a gyomor böjtje, hanem a száj, a fül és a szem böjtje is. Idén beszéljünk kevesebbet és a fülünkkel Isten ígését halljuk meg! Ne színes, villódzó és gyakran hazug képeken keresztül ismerjük meg a világot, hanem figyeljünk a körülöttünk lévő apró dolgokra, amelyekben Isten nagysága jelen van. Isten a pusztába vitte szeretett Fiát, mielőtt a világ közepére állította volna. Engedjük, hogy Isten vigyen minket is! A szánkkal válasszuk a csendet, a szemünkkel az egyszerű, kis dolgokra figyeljünk! Halkítsuk le a világot és figyeljünk Isten szavára, aki a csendes szélben szól hozzánk. A szem, a száj és fül böjtje ez.

Amilyen szűkszavú Márk, éppolyan sokat mond el néhány szóval a kísértés végéről. Márk a maga sajátos költői módján győzelemről beszél. A Sátán megkísértette, majd vadállatokkal volt együtt és angyalok szolgáltak neki. Ezzel a szűkszavú és kissé meglepő leírással Márk az Éden kertjét mutatja meg a pusztában. A paradicsomban nem ártottak az állatok sem az embernek, sem egymásnak. Amikor Ézsaiás próféta a boldog üdvkorszakról beszélt, akkor egyebek mellett azt mondta, hogy ember és vad megbékélten él majd együtt: „Akkor

majd a farkas a báránnyal lakik, a párduc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlan és a hízott marha együtt lesznek és egy kisfiú terelgeti őket” (Ézs 11,6). A vadállatokon túl az angyalok is ott álltak Jézus mellett. Valószínűleg táplálás volt a szolgálat, amit végeztek. Ez is a paradicsomi állapotra utal, amikor Ádám és Éva Istentől kapott ételt. A keresztesítés és a megkísértés után Jézus Krisztus körül megnyílt az Éden kertje, ahonnan az ember kiűzetett. Az új teremtés sejtett fel, harc után a megbékélt teremtés képe vetült a földre. Jézust megkísértette a Sátán és Jézus ellentmondott neki, az első ütközetet megnyerte.

Amikor az imádkozás, a böjtölés és az adakozás útját választjuk, akkor Krisztus győzelmében részesedünk mi is. Az imádkozó közösségbe, az imádkozó emberbe az új világ erői áramolnak. A kísértés órájában Istenre hagyatkozó ember békességet talál, a világ vad erői megenyhülnek, mennyei öröm árad a szétszakadt világba. Kis győzelmek ezek, hétköznapi feltámadások, mennyei pillanatok, amelyek ama örök feltámadásról, a végső megbékélésről hoznak hírt. A próbatétel, a kísértés után Jézus mennyei ételt evett, a föld vadsága enyhült. Az imádkozó, elcsendesedő ember Krisztus győzelmének ad utat. Krisztus ereje hatja át a mi pusztánkat is.

Eddig a keresztesítésről és a megkísértésről beszéltem, de a folytatásról is beszélni kell. A következő lépés az evangélium hirdetése. Majd a tisztátalan lelkek kiűzése, gyógyítás, tanítás és kereszthalál. Jézus a kísértés negyven napján legyőzte a Sátánt, elhozta a béke korszakát. Az evangélium hirdetése révén az ördög újabb láncait zúzza szét, Isten gyermekeit megszabadítja, az embert meggyógyítja és Isten népét helyreállítja. Vagyis a kísértővel folyó harc áttevődik a zsinagógákba, a házakba, a piacuterekre, betegágyak mellé, a farizeusokkal való vitába. Jézus sokszor vonul majd el újra, hogy imádkozzon, elcsendesedjen és sokszor győzi majd le az ördögöt. Végül a kereszten, amikor a gonosz a csúfolókon keresztül akarja megfutamodásra kényszeríteni őt, Jézus nem felel nekik. Egyedül Istenhez kiált: „Én Istenem, Én Istenem.” Feleletet a gúnyolóknak majd a tanítványok adnak, akik a föld végső határáig hirdetik, miért nem szállt le Jézus a keresztről. A győzelem, a megbékélés, a menny és föld összenyílása az evangélium hirdetése által van jelen a világban. Az egyház szolgálata, és a Te személyes bizonyágtétele a munkatársadnak, a házastársadnak, a kórterem lakóinak Isten győzelmének eszköze a gonosz felett. Amikor az evangéliumot hirdetjük Krisztus békességét alapozzuk meg. A próbatétel és a győzelem után jött az újabb próbatétel és az újabb győzelem. Ebben a folyamatban élünk, ez az Egyház és a keresztyén ember életritmusa. Imádság és evangélium. Csend és igehirdetés.

A nagyböjt idején a keresztyén élet egyik legfontosabb elemét tanuljuk meg: a csendet, az elengedést, az engedelmességet, az imádságot. Nem a világ elől futunk el, nem tagadjuk meg, amit Isten teremtett. Azért vállalkozunk a kiszolgáltatottságot, a megtöretés napjait, hogy Isten Lelke áthassa és győzelemre vigye szolgálatunkat, az evangélium hirdetését. Isten ereje és az ember erőtlensége együtt viszi győzelemre a keresztes ügyét. Szemeddel nézz az ég felé, füleddel halld meg a szelíd szót! Imádkozz! Engedd, hogy a Lélek a fenyegető próbák között is, a pusztában is győzelmet és békességet adjon!

Ének: 390,4 Az Ige köszálként megáll